

מה זה 15 יועד 3? לפי חשבון הכנסת — 15. כך, על כל פנים, נסתבר בדקות האחרונות של ישיבת הכנסת בשבוע שעבר.

הרב שלמה לורינץ (אנוני) הציע להעמיד על סדר-היום "ניתוחי-מתים שרירותיים". הוא נימק זאת בהתקפה ארסית על רופאי ישראל, אותם הוא תיאר, פחות או יותר, כפאדיסטים וכנקרופילים, המכתרים גוויות לצורכי כבוד והנאה. מטרתו היתה, כמובן, לגנוח את המפד"ל, המחזיקה בתיק הבריאות.

הדברים היו כה מרגיזים, עד כי אי-אפשר היה להתייחס אליהם בסלחנות. המליאה הפכה לזירה של קריאות-ביניים וקריאות-שכנגד, כשגדעון האוונר ואני מנהלים רכישיח קולני רצוף עם לורינץ והרב פרוש.

כשלורינץ התמרמר שסטודנט אחד ניתח את הריאות של אנשים טבועים כדי לעשות דוקטוראט על ההבדל בין הטובעים במים מתוקים והטובעים במים מלוחים, קרא האוונר: "אבל לפחות הוא לא טיבע אותם!" כשהתלונן לורינץ כי בישראל מנהלים מחקרים רפואיים מתקדמים בעזרת ניתוחי-מתים האסורים בחוק, קראתי:

"כי מציון תצא תורת הרפואה! והזכרתי לנואם שעל התורה נאמר: 'עץ חיים היא!'"

סגן-שר-הבריאות, שחשש מפני אגודת-ישראל, הסכים להעביר את ההצעה לתעודה, כדי לבחון שם אם הרופאים מפירים את החוק — דבר שהיה מתפרש כהטלת דיפי חמור ברופאי ישראל. משה קיל (ל"צ) הציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. בניצוחה של היושבת-ראש התורנית, טובה סנהר, ראי המפד"לית, נערכה הצבעה: 15 נגד 15. אחדות-העבודה הצביעה עימנו, מפא"י הצביעה עם הדתיים.

מיד נזעקו מזכירי כל הסייעות לאסוף את צאן-מרעיתם במזנון. כעשרה ח"כים נוספים מיהרו לאולם-המליאה. בניגוד הם היו שבעה שהצטרפו לדתיים, שלושה שהצטרפו אלינו: שלמית אלוני (מפא"י), רות הקטין (אחדות-העבודה) ואחד מאנשי מפ"ם. איש לא עזב אותה שעה את האולם.

בתום ההצבעה הכריזה סנהוראי: 21 נגד 15, ובו במקום נעלה את הישיבה. היא השאיפה אחריה חידה בלשית: תעלומת שלושת הקילות האנטי-דתיים שנעלמו.

חאראקה של נאומים

ציננת הדיונים הופגה בדיון הכללי על מה שנקרא רשמית "תופעות שליליות בהתנהגות בנינוער (התופעות בפרברים)".

עצם לידתו של דיון זה היה בלתי-רצוני. שישה חברי-כנסת הגישו בשעתו הצעות-לסדר-היום בקשר עם החאראקות בשכונות-התקווה. כולם דיברו, סגן-השר ענה ארוכות. כל זה כדי להחליט, בסופו של דבר, לקיים דיון כללי במליאה.

כאשר הגיע תור הדיון הכללי, היתה המליאה כמעט ריקה. בזה אחר זה עלו דוברי הסייעות. כל אחד נאם בנוסח "הפיל והשאלה היהודית" — אלא שלכל אחד היה פיל משלו. זה דיבר על הדת, זה על תנועות-הניוער החלוציות, זה על המהפכה הקומוניסטית, וכו' וכו'.

תחילה היה עם לבנו להקדיש את דברינו בוויכוח זה לניתוח ענייני של בעיית כנופיות-הנוער והדרכים להילחם בה, אך נוכחנו לדעת כי במסגרת דיון זה אין מקום לכך — כי הוא הפך כולו לוויכוח טפל על השקפות-עולם. החלטנו אי-פוא, לדבר על השקפות-עולם — ועל פשיטות-הרגל שלהן.

בפתיחת דברינו, היתה הכנסת כמעט ריקה. אך קריאות-הביניים הסוערות, שזכינו להן, משכו לאולם, בהדרגה, את יושבי המזנון. בפרוטוקול הרישמי של הכנסת, בו לא נרשמו כל קריאות-הביניים הנרגזות, נראים הדברים כך:

אירי אבנרי (העולם הזה — כוח חדש): אדוני היושבי-ראש, כנסת נכבדה, פרוטוקול נחמד.

אני אימר זאת, כי יש בכנסת תופעות שעדיין לא התרגלתי אליהן. עדיין לא התרגלתי לכך שהכנסת דנה בנישה, ומחליטה בריב קולות שלא להעביר אותו לדיון בוועדה, אלא לקיים דווקא דיון במליאה — והנה אתם רואים איך נראית המליאה כאשר הנושא עולה על סדר-היום.

ישנן סיעות שלמות הנעדרות כרגע מן האולם, סיעות שהצביעו בעד קיום הדיון במליאת הכנסת. לא נוכח כאן איש מסיעת גח"ל...

ברוך עוזריאה (גח"ל): יש.

אורי אבנרי: ובכן, יש אחד מסיעת גח"ל. אין איש מסיעת מפ"ם.

יצחק נבוך (רפ"י): תגיד מילה טובה על רפ"י!

אירי אבנרי: יש לציין את סיעת רפ"י, הבולטת בנוכחותה בכנסת זו.

אם בעיית הנוער איננה חשובה כל-כך, ואם ההתפרעויות בשכונות אינן כה חשובות — למה להצביע בעד קיום דיון בכנסת, ולהעסיק את הבית הנכבד, העולה למדינה כסף רב, בדיון שאינו חשוב?

יש לי ההרגשה שחוסר הנוכחות היום ואתמול מביעה את דעת הכנסת יותר מאשר ההצבעה או, כשהוחלט על קיום דיון במליאה.

ולעניין עצמו: הקשבותי בדריכות רבה לנואמים המלומדים שהושמעו בוויכוח זה אתמול והיום, אך תוך כדי שמיעה התגנב ללבי חשש, שהתחלפו כאן היוצרות. לא הנוער, שהי כנסת מדברת עליו, הוא תלוש. אלא הכנסת תלושה מן המציאות של הנוער.

שמענו נאומים מזהירים של נוסטלגיה ואלגיות לקיבוץ שלפני דור, לבית היהודי החם מלפני שני דורות. אך מה לכל זה, רבותי חברי-הכנסת, ולמציאות זו שאנו מדברים עליה כיום — המציאות של נוער-השכונות בישראל של 1965?

יהיה לי הכבוד המפוקפק, אדוני היושבי-ראש, להיות מוזמן לחאראקה בשכונת התקווה עלי-ידי אחד המשתתפים. חזיתי במחזה זה, דיברתי עם המשתתפים. תוך כדי שיחה עמם שאלתי את עצמי: במה שונים צעירים אלה מאחיהם המבוגרים מלפני שבע-עשרה שנה?

יהיה לי הכבוד — הלא מפוקפק, אני מקווה — לשרת דווקא עם בני שכונת-התקווה בחסיי בת גבעתי, בימי המלחמה. לא היה בחטיבה חומר טוב יותר ומסור יותר למדינה ולמולדת, מאשר בני השכונות, שהיו עמוד השרדה של גדודי גבעתי. ראיתי אותם אז, ושמעתי את התקוות הגדולות שנשמעו או בשיחותיהם — הציפייה למדינה החדשה, לחברה החדשה ולמציאות החדשה שתקום לאחר המלחמה.

הנה — אחיהם של אותם הצעירים, בני אותן השכונות, עורכים את החאראקה. אותו נוער, אותו מרץ-צעירים, אותו יצר בריא וחיובי להרפתקה — מושקעים עתה במלאכת זהרס.

ישנן תשובות רבות. אך על כולן מאפילה תשובה אחת: כי הציפייה הגדולה של אז הופרכה בגסות ובאכזריות במציאות של המדינה. במקום המישטר שבני שכונת התקווה חלמו עליו אז — מישטר של טוהר, צדק ושוויון — נשאר על כנו המישטר שהם מאסו בו כבר אז, ושהם מואסים בו כיום שבעתיים.

כאן, בוויכוח, נתקבל הרושם כאילו הכישר מסיפיד את הנוער, בעוד שלמעשה הנוער הוא המסיפיד את המישטר. מה המישטר הזה נותן לבני התקווה? במה הוא נותן טעם ותוחלת לחייהם? דובר כאן הרבה על הדת. חברי-הכנסת הרב לוין, בנאום נרגש ומרגש, העלה לנגד עינינו אמש את האידיולוגיה של העיירה היהודית בפולין, בסוף המאה שעברה. אולי הוא עורך

ח"כ סנהוראי

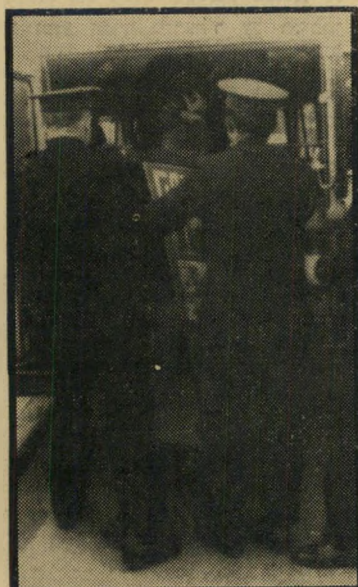

שוטר מגיח מניידת רצח גרמני

שוטרים גוררים את קמינסקי

הפגנה אמריקאית

קמינסקי נדחה מניידת מעצר ישראלי

לי שעלי לבוא עימו למשטרה. שאלתי אותו אם הוא עוצר אותי. הוא ענה: "קצין החקירות רוצה לשוחח איתך". עליתי לניידת. הוא ניסה להוריד ממני את הכרזות אך לא הרשתי לו לעשות זאת. בתוך הניידת התחילו לשאול אותי פרטים אישיים על עצמי, כגון: שם משפחה, שם פרטי, כתובת, מקצוע ומה מעשי בעומדי כך מול בית-המליץ. עניתי על כל השאלות. והביאו אותי לתחנת המשטרה. ציוו עלי להוריד את הכרזות והורדתי אותן. נאמר לי שאני עצור על הפרעת הסדר.

הביאו אותי לחדר שמשני צדדיו דלתות מסורגות, ובחדרים שמאחורי הדלתות צעירי-רים. לאחר כחצי שעה קראו לי, הנישבו אותי בפני שוטר העונד שני פסים, והוא אמר לי שהנני נאשם בהפרעת הסדר ועלוי לחקור אותי בקשר לאשמה זו. אמרתי לו שאני רואה את המעצר שלי כבלתי-חוקי, ואת האשמה הזו כמשוללת כל-יסוד, היות ולא הפרעתי את הסדר, ואין לי מה לומר לו נוסף לזה.

הוא המשיך לגלוא כל מיני טפסים ודרש ממני למסור טביעות אצבעות. אמרתי לו שאין אני פושע וגם לא עבריין, כמו אלה המנספים זוגיות בגבעתיים, או כמו המיעלים בכספי הציבור. היא הזהיר אותי